

[Estrup]

forhandlingerne har været svære, og der har været mange oplysninger, som man kunne have ønsket sig var klarere, ikke mindst angående den gæld, der ligger ude i de private pengeinstitutter.

Derfor tror jeg også, man må sige til undervisningsministeren, at det vil være meget væsentligt, at man følger ordningen nøje i den kommende tid og skaffer sig det nødvendige erfaringsmateriale om, hvordan ordningen virker, om de intentioner, som forligsparterne har haft med lovgivningen, faktisk følges op, sådan at vi, hvis det måtte blive nødvendigt, i løbet af et stykke tid også kan rette det til, der måtte være brug for.

Endelig synes jeg, man skal være glad over, at dette er en engangsforestilling, fordi vi jo nu er i færd med at lave en egentlig uddannelsesstøttereform og dermed skulle forhindre, at vi fremover får de gældssituationer, vi har kendt hidtil.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Dette forlig er ganske middelmådigt; det løser ikke de studiegældsramtes problemer. En tilbagebetalingsperiode på 15 år er alt for lang – hel uacceptabelt lang. Mange tvinges til at leve på noget, der ligner eksistensminimum, i årevis.

Det rådighedsbeløb, der er til afvikling af studiegæld for en folkeskolelærer opført i bilag 2 er utrolig lavt i mange år, faktisk helt fra det tredje til det niende år.

Kriterierne for gældssaneringen er stadig væk meget uklare, selv om tillægsbetænkningen har hjulpet lidt på det. Det er overladt til Hypotekbankens skøn, det vil sige den instans, som er part i sagen, og det er uacceptabelt.

Man kan også spørge sig selv, hvilken ekspertise der egentlig er i Hypotekbanken til at foretage det skøn, som loven lægger op til. Der er jo ikke i Hypotekbanken ansat personale, som er uddannet til at se på de studiegældsramtes totale situation og foretage det skøn. Det personale, der sidder i Hypotekbanken, er mennesker, der er uddannet og opdraget til at kradsse pengene ind – for at sige det på den måde. Så hvordan de intentioner, der ligger i loven, skal kunne blive opfyldt af Hypotekbankens personale, står som en gåde for mig.

Loven præciserer heller ikke, hvad der skal indgå i det skøn. Det står ud i den blå luft. Hvad er passende rater – det begreb, som er så centralt i hele loven?

SF fortolker begrebet og eksemplerne sådan, at ingen behøver at betale mere i månedlige rater end 15–18 pct. af den indtjening, der ligger over de maksimale dagpenge, mens den embedsmand i Undervisningsministeriet, som skal fortolke loven, faktisk siger noget helt andet.

I Universitetsavisen sår Undervisningsministeriets embedsmænd tvivl om fortolkningen. Der siges, at ministeriet af politikerne ikke var blevet bedt om at lave nogle taleksempler over det maksimale beløb, men tværtimod over det betalingsforløb, der i dag er det normale, og det er jo en ganske anden udlægning af teksten end den, SF lægger op til.

Derfor vil jeg bede undervisningsministeren oplyse, hvilken fortolkning der er den rigtige. Er det SFs fortolkning, eller er det Undervisningsministeriets embedsmænds fortolkning, der er den rigtige? Det er utrolig afgørende for, hvordan denne lov kommer til at virke i praksis.

Som sagt er der utrolig stor usikkerhed om det, og de svar, vi har fået, har ikke gjort usikkerheden ret meget mindre. Vi mener, at skønsprincippet vil skabe forvirring og usikkerhed, og det vil også skabe en meget tung og meget besværlig administration.

Vi synes, det er forkert, at der ikke er en revisionsbestemmelse i loven, men nu har jeg bemærket, at både fru Connie Hedegaard, hr. Rahbæk Møller og hr. Estrup har sagt, at man må tage denne lov op igen, hvis den ikke fungerer efter hensigten, og det synes jeg er godt, for det, man kunne frygte ved et forlig, der er bredt som dette, er, at det i mange år fremover bliver umuliggjort at lave en gældssaneringsordning, som virkelig er god.

Det er jo heller ikke nogen tilfældighed, at både fru Connie Hedegaard og for så vidt også SF kan være tilfreds med det. Det skyldes jo, at fortolkningen er så uklar.

Jeg synes også, det er meget tankevækkende, at både fru Connie Hedegaard og hr. Estrup kommer ind på moralen. Jeg har sagt det flere gange, men jeg har aldrig nogen sinde været med til en sag her, hvor man har talt så meget om moral og om hensyn til de